

Zbornik sudske prakse

RJEŠENJE SUDA (deseto vijeće)

2. srpnja 2020.*

[Tekst ispravljen rješenjem od 3. rujna 2020.]

„Zahtjev za prethodnu odluku – Članak 53. stavak 2. Poslovnika Suda – Članak 19. stavak 1. drugi podstavak UEU-a – Djelotvorna sudska zaštita u područjima obuhvaćenima pravom Unije – Načelo neovisnosti sudaca – Članak 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima – Nadležnost Suda – Članak 267. UFEU-a – Dopuštenost – Nacionalne odredbe o dodjeli predmeta na sudu – Pravni lijek – Tumačenje koje je potrebno kako bi sud koji je uputio zahtjev mogao donijeti svoju presudu – Očita nedopuštenost”

U predmetu C-256/19,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Verwaltungsgericht Wien (Upravni sud u Beču, Austrija), odlukom od 27. veljače 2019., koju je Sud zaprimio 26. ožujka 2019., u postupku

S. A. D. Maler und Anstreicher OG,

uz sudjelovanje:

Magistrat der Stadt Wien,

Bauarbeiter Urlaubs- und Abfertigungskasse,

SUD (deseto vijeće),

u sastavu: I. Jarukaitis (izvjestitelj), predsjednik vijeća, M. Ilešič i C. Lycourgos, suci,

nezavisni odvjetnik: M. Bobek,

tajnik: A. Calot Escobar,

[kako je ispravljeno rješenjem od 3. rujna 2020.] uzimajući u obzir pisani postupak,

[kako je ispravljeno rješenjem od 3. rujna 2020.] uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

- za austrijsku vladu, J. Schmoll, M. Augustin i C. Drexel, u svojstvu agenata,
- za poljsku vladu, B. Majczyna, u svojstvu agenta,
- za švedsku vladu, A. Falk i H. Shey, u svojstvu agenata,

* Jezik postupka: njemački

– za Europsku komisiju, P. Van Nuffel i F.Erlbacher, u svojstvu agenata,

odlučivši, nakon što je saslušao nezavisnog odvjetnika, da u predmetu odluči obrazloženim rješenjem, u skladu s člankom 53. stavkom 2. Poslovnika Suda,

donosi sljedeće

Rješenje

- 1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 19. stavka 1. drugog podstavka UEU-a, članka 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima (u daljnjem tekstu: Povelja) i načela djelotvornosti.
- 2 Zahtjev je upućen u okviru postupka koji je pokrenulo društvo S. A. D. Maler und Anstreicher OG (u daljnjem tekstu: Maler) u vezi sa zakonitošću odluke kojom mu se nalaže plaćanje obveznih zakonskih doprinosa.

Pravni okvir

- 3 Članak 83. Bundes-Verfassungsgesetz (Austrijski savezni ustavni zakon, u daljnjem tekstu: B-VG) propisuje da savezni zakon određuje organizaciju i nadležnost sudova te da nikomu ne smije biti oduzeto pravo da mu sudi zakonom ustanovljeni sud.
- 4 U skladu s člankom 87. B-VG-a:

„1. Suci su neovisni u izvršavanju svojih sudačkih dužnosti.

2. Sudac izvršava svoje sudačke dužnosti kada obavlja sudske zadaće koje ima na temelju zakona i na temelju dodjele predmeta unutar suda, osim u predmetima koji se odnose na sudsku upravu koji se prema zakonu ne dodjeljuju vijećima ili odborima.

3. Predmeti se unaprijed dijele među sucima suda na razdoblje koje je određeno saveznim zakonom. Svaki predmet dodijeljen na takav način sucu može se od njega povući samo odlukom vijeća koja je u tu svrhu predviđena saveznim zakonom i samo u slučaju spriječenosti ili ako ga opseg predmeta u kojima postupa sprječava da ih riješi u razumnom roku.”
- 5 U skladu s člankom 135. stavkom 2. B-VG-a, unaprijed određen redoslijed dodjele predmeta Verwaltungsgerichta Wien (Upravni sud u Beču, Austrija) treba biti prethodno utvrđen za razdoblje koje je određeno zakonom. U skladu s člankom 18. Gesetza über das Verwaltungsgericht Wien (Zakon o upravnom sudu u Beču), to razdoblje čini kalendarska godina.
- 6 U skladu s člankom 135. stavkom 3. B-VG-a, predmet koji je dodijeljen članu Verwaltungsgerichta Wien (Upravni sud u Beču) na temelju unaprijed određenog redoslijeda dodjele predmeta može od njega povući samo tijelo nadležno za utvrđivanje unaprijed određenog redoslijeda dodjele, i to samo ako on nije u mogućnosti obavljati svoje dužnosti ili ako nije u mogućnosti obavljati svoje dužnosti u razumnom roku zbog radne opterećenosti.

Glavni postupak i prethodna pitanja

- 7 Društvu Maler, poduzetniku koji se bavi ličilačkom djelatnošću, naloženo je dvjema odlukama Bauarbeiter-Urlaubs- und Abfertigungskassea (Fond za dopust i otpremnine građevinskih radnika, Austrija) (u daljnjem tekstu: BUAK), plaćanje obveznih zakonskih doprinosa na temelju Bauarbeiter-Urlaubs- und Abfertigungsgesetzes (Zakon o dopustu i otpremninama građevinskih radnika) (BGBl. 414/1972), u verziji koja je bila na snazi na dan nastanka činjenica u glavnom postupku (u daljnjem tekstu: BUAG).
- 8 Tim je zakonom osnovan BUAK, kolektivno tijelo javnog prava čija je zadaća prikupljanje sredstava za plaćanje naknada predviđenih BUAG-om. To tijelo zaduženo je za upravljanje i isplatu naknada plaće za plaćene dopuste građevinskih radnika.
- 9 Budući da društvo Maler nije platilo te doprinose, BUAK je protiv njega izdao dva ovršna zahtjeva. To je društvo zatim podnijelo upravnu žalbu Magistratu der Stadt Wien (uprava grada Beča, Austrija) koji je odlukom od 19. lipnja 2018. potvrdio te zahtjeve. Društvo Maler je stoga protiv te odluke podnijelo žalbu Verwaltungsgerichtu Wien (Upravni sud u Beču). Pred tim je sudom istaknulo da njegovi zaposlenici ne ulaze u područje primjene tog zakona i da stoga nije dužno platiti dodatke na plaću i dodatne naknade koje je odredio BUAK.
- 10 Sud koji je uputio zahtjev, koji pojašnjava da zasjeda kao sudac pojedinac (u daljnjem tekstu: sudac koji je uputio zahtjev), navodi da je BUAK jamstveno tijelo predviđeno austrijskim pravom kako bi radnicima osiguralo zaštitu koja proizlazi iz članka 7. Direktive 2003/88/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 4. studenoga 2003. o određenim vidovima organizacije radnog vremena (SL 2003., L 299, str. 9.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 5., svezak 2., str. 31.), prema kojem države članice poduzimaju potrebne mjere kako bi svaki radnik imao pravo na plaćeni godišnji odmor u trajanju od najmanje četiri tjedna, ovisno o uvjetima za stjecanje prava i za odobravanje takvog odmora utvrđenim nacionalnim propisima i/ili praksom.
- 11 Predmet u glavnom postupku upisan je 26. srpnja 2018. u Verwaltungsgerichtu Wien (Upravni sud u Beču) pod jednim poslovnim brojem te je dodijeljen sucu koji je uputio zahtjev.
- 12 Sudac koji je uputio zahtjev ističe da je odlukom od 19. lipnja 2018. uprava grada Beča odbila dva prigovora koje je društvo Maler podnijelo na različite datume protiv ovršnih zahtjeva koje je izdao BUAK i koji potječu od dugovanja koja je fond potraživao od tog društva.
- 13 Prema mišljenju suca koji je uputio zahtjev, iako mu je formalno podnesena samo jedna žalba protiv samo jedne odluke, valja smatrati da su zapravo dvije žalbe podnesene protiv dviju različitih odluka. Međutim, on navodi da je pisarnica Verwaltungsgerichta Wien (Upravni sud u Beču) upisala, prema njegovu mišljenju, dvije žalbe kao jednu jedinstvenu žalbu. Sudac koji je uputio zahtjev navodi da je povrijeđen unaprijed određen redoslijed dodjele predmeta u Verwaltungsgerichtu Wien (Upravni sud u Beču) jer je, time što su dvije različite žalbe upisane pod jednim poslovnim brojem, povrijeđeno pravilo o dodjeli predmeta koje bi, da je pravilno primijenjeno, dovelo do dodjeljivanja tih žalbi dvama različitim sucima.
- 14 Sudac koji je uputio zahtjev navodi da je obavijestio pisarnicu svojeg suda o toj „pogrešci”.
- 15 Dana 31. srpnja 2018. pisarnica je upisala žalbu društva Maler pod drugim poslovnim brojem, s obzirom na to da je bila podnesena protiv različite točke izreke odluke od 19. lipnja 2018. Međutim, taj drugi predmet ponovno je dodijeljen istom sucu, odnosno sucu koji je uputio zahtjev.

- 16 Potonji je 3. kolovoza 2018. predsjedniku svojeg suda podnio „prigovor nenadležnosti” u pogledu te dodjele. Prema mišljenju suca koji je uputio zahtjev, pisarnica je trebala, u skladu s unaprijed određenim redoslijedom dodjele predmeta, predmet zabilježen pod tim drugim brojem dodijeliti drugom sucu.
- 17 Prema mišljenju tog suca, predsjednik suda je, time što je pisarnici dao usmenu uputu da ne izmijeni prvotnu dodjelu prvog predmeta i da ga spoji s drugim predmetom, povrijedio odredbe kojima se uređuje unaprijed određen redoslijed dodjele predmeta.
- 18 Sudac koji je uputio zahtjev smatra da je samo Odbor za prethodno određivanje redoslijeda dodjele predmeta, kao kolegijalno tijelo, nadležan provesti takvu dodjelu.
- 19 Sudac koji je uputio zahtjev navodi da nikada nije bio obaviješten o tim „postupanjima” ni o toj „prikrivenoj” dodjeli drugog predmeta. Dodaje da austrijski pravni poredak ne predviđa mogućnost podnošenja pravnog lijeka radi osporavanja te vrste „postupanja” predsjednika suda.
- 20 Sudac koji je uputio zahtjev podnio je 5. listopada 2018. predsjedniku Verwaltungsgerichta Wien (Upravni sud u Beču) kao predsjedniku Odbora zaduženog za redoslijed dodjele predmeta zahtjev za utvrđivanje nenadležnosti za odlučivanje u glavnom postupku. U svojem zahtjevu izričito se pozvao na sudsku praksu Verfassungsgerichtshofa (Ustavni sud, Austrija), prema kojoj odluku suca koji je bio nadležan odlučivati o predmetu protivno internim pravilima suda kojem pripada o dodjeli predmeta treba kvalificirati kao odluku koju je donijelo nenadležno sudsko tijelo. Sudac koji je uputio zahtjev navodi da je Verfassungsgerichtshof (Ustavni sud) presudio da takva odluka povređuje ustavne odredbe članka 83. stavka 2. B-VG-a i članka 6. stavka 1. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, potpisane u Rimu 4. studenoga 1950. (u daljnjem tekstu: EKLJP) i da je stoga protuustavna. Taj je sudac u prilog tom zahtjevu naveo i da bi, kada bi donio protuustavnu odluku, morao računati da će biti izložen službeničkim, stegovnim i kaznenim sankcijama te obvezi naknade štete. Usto, naveo je da, u skladu s člankom 6. stavkom 1. EKLJP-a, ima obvezu spriječiti donošenje sudske odluke koja će biti neustavna.
- 21 Dopisom od 10. listopada 2018. predsjednik suda kojem sudac koji je uputio zahtjev pripada obavijestio ga je da je nadležan za odlučivanje u predmetu glavnog postupka te je na to obavezan. U tom je dopisu naveo da se žalba odnosi samo na jednu upravnu odluku, tako da je postojao i samo jedan predmet.
- 22 Sudac koji je uputio zahtjev, smatrajući da taj dopis predstavlja akt javne vlasti, podnio je protiv njega pravno sredstvo Verwaltungsgerichtshofu (Visoki upravni sud, Austrija).
- 23 Odlukom od 21. studenoga 2018. taj je sud odbacio to pravno sredstvo kao nedopušteno uz obrazloženje, u bitnome, da se samo stranke u postupku pred upravnim sudom mogu pozivati na subjektivno pravo na zaštitu pred sudom određenim zakonom. S druge strane, pogrešnom dodjelom predmeta ne može doći do povrede subjektivnog prava člana upravnog suda niti je on nadležan podnijeti pravno sredstvo protiv takve dodjele.
- 24 Sudac koji je uputio zahtjev navodi da je tim rješenjem Verwaltungsgerichtshof (Visoki upravni sud) ipak priznao da, ako bi stajalište suca koji je uputio zahtjev bilo točno, odluka koju bi on donio kao sudac u glavnom postupku, zbog njegove nenadležnosti koja proizlazi iz činjenice da mu je taj predmet bio nezakonito dodijeljen, povrijedila bi pravo da mu sudi zakonom ustanovljeni sud iz članka 83. stavka 2. B-VG-a i članka 6. stavka 1. EKLJP-a te bi ta odluka, prema tome, bila neustavna.
- 25 Sudac koji je uputio zahtjev također smatra da se, unutar sudova koji su zakonom ustanovljeni kao tijelo za sudsku zaštitu u smislu članka 6. stavka 1. EKLJP-a, podneseni predmeti moraju prije svake dodjele utvrditi prema unaprijed određenom redoslijedu dodjele pri čemu bi se suprotnim postupanjem povrijedila navedena odredba.

- 26 U tom pogledu sudac koji je uputio zahtjev primjećuje, s jedne strane, da austrijsko pravo ne dopušta osporavanje dodjele predmeta sucu protivno unaprijed određenom redosljedu dodjele predmeta, tako da je on dužan, uz potpuno poznavanje činjenica, donijeti odluku kojom se povređuju prava stranaka predviđena člankom 6. stavkom 1. EKLJP-a ili se suzdržati od odlučivanja i tako povrijediti prava stranaka predviđena istom odredbom. S druge strane, austrijskim se pravom, s obzirom na neuzimanje u obzir nepravilnosti i događaja koji su često unutarnje prirode, a kojima se krši unaprijed određen redosljed dodjele predmeta, strankama uskraćuje djelotvorno jamstvo njihovih prava, protivno članku 6. stavku 1. EKLJP-a.
- 27 Prema njegovu mišljenju, predmetni austrijski pravni sustav budi ozbiljne sumnje u jamstvo nepristranosti sudaca. Naime, stranka u postupku ne može se pozivati na nenadležnost suca prije nego što je sud donio odluku. Osim toga, sudac pred kojim se vodi postupak dužan je odlučivati unatoč svojoj nenadležnosti. Austrijski pravni sustav stoga sprečava suca i stranke u postupku da prije donošenja odluke istaknu činjenicu da se njome povređuje članak 6. stavak 1. EKLJP-a zbog nezakonitosti u unaprijed utvrđenom internom redosljedu dodjele predmeta dotičnog suda, kao što je to slučaj u predmetu koji se pred njim vodi.
- 28 U tim je okolnostima Verwaltungsgericht Wien (Upravni sud u Beču) odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeća prethodna pitanja:
- „1. Treba li članak 19. stavak 1. drugi podstavak UEU-a u vezi s člankom 47. Povelje, kao i načelo djelotvornosti, barem u pogledu nacionalnog pravnog poretka koji u svrhu osiguranja neovisnosti i nepristranosti sudova u svojem ustavu ima utvrđeno temeljno pravo na dodjelu predmeta sucima prema redosljedu koji je unaprijed određen u skladu s općim pravilima, tumačiti na način da zakonodavac mora osigurati da je to temeljno jamstvo učinkovito, a ne samo teoretsko?
- a) U slučaju niječnog odgovora na prvo pitanje, nalaže li članak 19. stavak 1. drugi podstavak UEU-a u vezi s člankom 47. Povelje, kao i načelo djelotvornosti, u nacionalnom pravnom poretku koji u Ustavu ima utvrđeno temeljno pravo unaprijed određenog redosljeda dodjele predmeta, ikakve jamstvene obveze za zakonodavca, i ako da, koje?
- b) U slučaju potvrdnog odgovora na prvo pitanje, nalaže li članak 19. stavak 1. drugi podstavak UEU-a u vezi s člankom 47. Povelje, kao i načelo djelotvornosti, barem u pogledu nacionalnog pravnog poretka koji u Ustavu ima utvrđeno temeljno pravo unaprijed određenog redosljeda dodjele predmeta:
- nepoštovanje naloga, odnosno radnje koja se odnosi na dodjelu predmeta sucu, a koju je poduzelo tijelo koje prema zakonu za taj nalog, odnosno tu radnju, nije nadležno?
 - da poslovnik suda ne može tijelu nadležnom za dodjelu predmeta priznati nikakvu slobodu pri dodjeli predmeta ili samo u vrlo ograničenoj, prethodno određenoj mjeri?
2. a) Treba li članak 19. stavak 1. drugi podstavak UEU-a u vezi s člankom 47. Povelje, kao i načelo djelotvornosti, barem u pogledu nacionalnog pravnog poretka koji u svrhu osiguranja neovisnosti i nepristranosti sudova u svojem Ustavu ima utvrđeno temeljno pravo na dodjelu predmeta sucima prema određenom redosljedu dodjele predmeta koji je unaprijed određen u skladu s općim pravilima, tumačiti na način da se sucu koji, s jedne strane, dvoji o pravilnosti internog sudskog redosljeda odnosno, s druge strane, u zakonitost interne sudske odluke kojom se provodi interni sudski redosljed, a koja se neposredno odnosi na rad tog suca (osobito odluka o dodjeli predmeta), mora omogućiti podnošenje besplatnog pravnog sredstva drugom sudu koji je u cijelosti nadležan za preispitivanje zakonitosti pravnog akta koji se smatra protuzakonitim?
- b) U slučaju niječnog odgovora, postoje li neke druge odredbe koje zakonodavac mora jamčiti, a koje osiguravaju da se sucu omogući postizanje zakonitosti to jest pridržavanja zakonskih zahtjeva koji se na njega odnose kako bi poštovao zakonske (posebno unutar suda) odredbe o dodjeli predmeta?

3. a) Treba li članak 19. stavak 1. drugi podstavak UEU-a u vezi s člankom 47. Povelje, kao i načelo djelotvornosti, barem u pogledu nacionalnog pravnog poretka koji u svrhu osiguranja neovisnosti i nepristranosti sudova u svojem Ustavu ima utvrđeno temeljno pravo na dodjelu predmeta sucima prema unaprijed određenom redoslijedu dodjele predmeta u skladu s općim pravilima, tumačiti na način da se stranci u sudskom postupku koja, s jedne strane, prigovara nepravilnosti odredbe internog sudskog redoslijeda poslova na štetu rješavanja njezina predmeta odnosno, u zakonitost dodjele tog predmeta određenom sucu, prije donošenja sudske odluke u pogledu te sumnje mora omogućiti podnošenje besplatnog pravnog sredstva drugom sudu koji je u cijelosti nadležan za preispitivanje pravilnosti pravnog akta koji se smatra protuzakonomit?
- b) U slučaju niječnog odgovora, postoje li neke druge odredbe koje zakonodavac mora jamčiti, a koje osiguravaju da se stranci prije donošenja sudske odluke omogući da se poštuje njezino temeljno pravo na „zakoniti sud“?
4. a) Treba li članak 19. stavak 1. drugi podstavak UEU-a u vezi s člankom 47. Povelje, kao i načelo djelotvornosti, barem u pogledu nacionalnog pravnog poretka koji u svrhu osiguranja neovisnosti i nepristranosti sudova u svojem Ustavu ima utvrđeno temeljno pravo na dodjelu predmeta sucima prema redoslijedu koji je unaprijed određen u skladu s općim pravilima, tumačiti na način da dodjela predmeta na sudu i upis zaprimljenih predmeta [trebaju biti] koncipirani tako transparentno i jasno da sudac, odnosno stranka, mogu lako preispitati sukladnost konkretne dodjele predmeta sucu, odnosno sudskom vijeću, s odredbama unaprijed određenim redoslijedom dodjele predmeta koji se primjenjuje na sudu?
- b) U slučaju niječnog odgovora, postoje li neke druge odredbe koje zakonodavac mora jamčiti, a koje osiguravaju da se sucu, odnosno stranci omogući pribavljanje informacija o zakonitosti dodjele određenog predmeta?
5. a) Treba li članak 19. stavak 1. drugi podstavak UEU-a u vezi s člankom 47. Povelje, kao i načelo djelotvornosti, barem u pogledu nacionalnog pravnog poretka koji u svrhu osiguranja neovisnosti i nepristranosti sudova u svojem Ustavu ima utvrđeno temeljno pravo na dodjelu predmeta sucima prema redoslijedu koji je unaprijed određen u skladu s općim pravilima, tumačiti na način da se strankama i sucu u sudskom postupku mora omogućiti da lako razumiju sadržaj pravila o unaprijed određenom redoslijedu dodjele predmeta, kao i da stranke te sudac u postupku na taj način moraju imati mogućnost preispitati zakonitost izvršene dodjele predmeta sucu, odnosno sudskom vijeću?
- b) U slučaju niječnog odgovora, postoje li neke druge odredbe koje zakonodavac mora jamčiti, a koje osiguravaju da se sucu, odnosno stranci omogući pribavljanje saznanja o zakonitosti dodjele određenog predmeta?
6. Koje radnje mora poduzeti sudac s obzirom na njegovu obvezu da u skladu s pravom Unije poštuje tim pravom propisane postupovne zahtjeve, ako se taj sudac (izvansudskim ili internim sudskim) pravnim aktom koji se ne može osporavati obvezuje na poduzimanje radnje protivne pravu Unije i pravu stranaka?”

O nadležnosti Suda i dopuštenosti zahtjeva za prethodnu odluku

- 29 Na temelju članka 53. stavka 2. Poslovnika Suda, kad je Sud očito nenadležan za odlučivanje u nekom predmetu ili kad su zahtjev ili tužba očito nedopušteni, Sud može, nakon što sasluša nezavisnog odvjetnika, u svakom trenutku odlučiti obrazloženim rješenjem, bez poduzimanja daljnjih koraka u postupku.
- 30 U ovom predmetu valja primijeniti tu odredbu.

- 31 Kad je riječ o nadležnosti Suda za odlučivanje o ovom zahtjevu za prethodnu odluku, nadležnosti koju osporava austrijska vlada, valja podsjetiti, kao prvo, kada je riječ o odredbama Povelje, da u okviru prethodnog postupka na temelju članka 267. UFEU-a Sud može tumačiti pravo Unije samo u granicama dodijeljene mu nadležnosti (presuda od 19. studenoga 2019., A. K. i dr. (Neovisnost Disciplinskog vijeća Vrhovnog suda), C-585/18, C-624/18 i C-625/18, EU:C:2019:982, t. 77. i navedena sudska praksa).
- 32 Područje primjene Povelje, u pogledu djelovanja država članica, definirano je u njezinu članku 51. stavku 1., prema kojem se odredbe Povelje odnose na države članice samo kada provode pravo Unije, pri čemu se tom odredbom potvrđuje ustaljena praksa Suda prema kojoj se temeljna prava koja se jamče u pravnom sustavu Unije primjenjuju na sve situacije uređene pravom Unije, ali ne i izvan njih (presuda od 19. studenoga 2019., A. K. i dr. (Neovisnost Disciplinskog vijeća Vrhovnog suda), C-585/18, C-624/18 i C-625/18, EU:C:2019:982, t. 78. i navedena sudska praksa).
- 33 U ovom slučaju, što se tiče, konkretnije, članka 47. Povelje, na koji se odnosi ovaj zahtjev za prethodnu odluku, valja utvrditi da se spor o kojem odlučuje sud koji je uputio zahtjev u biti odnosi na zakonitost upravne odluke koju je donio BUAK, a koji je, prema njegovu mišljenju, jamstveno tijelo predviđeno austrijskim pravom kako bi se radnicima osigurala zaštita koja proizlazi iz članka 7. Direktive 2003/88. Međutim, navedeni sud ne postavlja nikakvo pitanje koje se odnosi na tumačenje tog članka 7. niti navodi razloge zbog kojih bi ta odredba bila relevantna za glavni postupak. Sama činjenica da, prema mišljenju suda koji je uputio zahtjev, BUAK „proizlazi” iz navedenog članka 7. nije dovoljna da bi se smatralo da je glavni postupak uređen pravom Unije, u smislu sudske prakse navedene u točki 32. ovog rješenja.
- 34 Iz prethodno navedenog proizlazi da ništa ne upućuje na to da se spor u glavnom postupku odnosi na tumačenje ili primjenu pravila Unije koje se primjenjuje na nacionalnoj razini. Stoga Sud nije nadležan za tumačenje članka 47. Povelje u ovom predmetu.
- 35 Što se tiče, kao drugo, članka 19. stavka 1. drugog podstavka UEU-a, valja podsjetiti na to da na temelju te odredbe države članice osiguravaju pravne lijekove dostatne da bi se pojedincima osiguralo poštovanje njihova prava na učinkovitu pravnu zaštitu u područjima obuhvaćenima pravom Unije. Stoga je na državama članicama da predvide sustav pravnih lijekova i postupaka koji u navedenim područjima osiguravaju poštovanje učinkovite pravne zaštite (presuda od 26. ožujka 2020., Miasto Łowicz i Prokurator Generalny, C-558/18 i C-563/18, EU:C:2020:234, t. 32. i navedena sudska praksa).
- 36 Kad je riječ o području primjene članka 19. stavka 1. drugog podstavka UEU-a, iz sudske prakse Suda, osim toga, proizlazi da se navedena odredba odnosi na „područja obuhvaćena pravom Unije”, neovisno o situaciji u kojoj ga države članice provode, u smislu članka 51. stavka 1. Povelje Europske unije o temeljnim pravima (presuda od 26. ožujka 2020., Miasto Łowicz i Prokurator Generalny, C-558/18 i C-563/18, EU:C:2020:234, t. 33. i navedena sudska praksa).
- 37 Tako je cilj članka 19. stavka 1. drugog podstavka UEU-a, osobito, njegova primjena na sva nacionalna tijela koja kao sudovi mogu odlučivati o pitanjima koja se odnose na primjenu ili tumačenje prava Unije i koja su stoga područja koja su obuhvaćena tim pravom (presuda od 26. ožujka 2020., Miasto Łowicz i Prokurator Generalny, C-558/18 i C-563/18, EU:C:2020:234, t. 34. i navedena sudska praksa).
- 38 To je tako u slučaju kada sudac koji je uputio zahtjev, koji može, u svojem svojstvu člana austrijskog suda, biti pozvan odlučivati o pitanjima koja se odnose na primjenu ili tumačenje prava Unije te je on – kao „sud” u smislu tog prava – dio austrijskog sustava pravnih lijekova u „područjima obuhvaćenima pravom Unije”, u smislu članka 19. stavka 1. drugog podstavka UEU-a, na način da taj sudac treba ispunjavati zahtjeve učinkovite pravne zaštite (vidjeti u tom smislu presudu od 26. ožujka 2020., Miasto Łowicz i Prokurator Generalny, C-558/18 i C-563/18, EU:C:2020:234, t. 35. i navedenu sudsku praksu).

- 39 Osim toga, valja podsjetiti na to da su, iako je ustrojstvo pravosuđa u državama članicama u njihovoj nadležnosti, one ipak prilikom izvršavanja te nadležnosti obvezne poštovati obveze koje za njih proizlaze iz prava Unije te osobito iz članka 19. stavka 1. drugog podstavka UEU-a (presuda od 26. ožujka 2020., *Miasto Łowicz i Prokurator Generalny*, C-558/18 i C-563/18, EU:C:2020:234, t. 36. i navedena sudska praksa).
- 40 Iz prethodno navedenog proizlazi da je u ovom predmetu Sud nadležan za tumačenje članka 19. stavka 1. drugog podstavka UEU-a.
- 41 Što se tiče pitanja dopuštenosti zahtjeva za prethodnu odluku, koje su istaknule austrijska i poljska vlada te Europska komisija, valja podsjetiti na to da, u skladu s ustaljenom sudskom praksom Suda, pitanja o tumačenju prava Unije koja uputi nacionalni sud unutar pravnog i činjeničnog okvira koji utvrđuje pod vlastitom odgovornošću i čiju točnost Sud nije dužan provjeravati uživaju presumpciju relevantnosti (presuda od 26. ožujka 2020., *Miasto Łowicz i Prokurator Generalny*, C-558/18 i C-563/18, EU:C:2020:234, t. 43. i navedena sudska praksa).
- 42 Također je ustaljena sudska praksa da je postupak utvrđen člankom 267. UFEU-a instrument suradnje između Suda i nacionalnih sudova zahvaljujući kojem Sud nacionalnim sudovima daje elemente za tumačenje prava Unije koji su im potrebni za rješavanje spora koji se pred njima vodi. Međutim, smisao prethodnog postupka nije davanje savjetodavnih mišljenja o općenitim ili hipotetskim pitanjima, nego stvarna potreba za učinkovitim rješavanjem spora (presuda od 26. ožujka 2020., *Miasto Łowicz i Prokurator Generalny*, C-558/18 i C-563/18, EU:C:2020:234, t. 44. i navedena sudska praksa).
- 43 Kao što to proizlazi iz samog teksta članka 267. UFEU-a, zahtijevana prethodna odluka treba biti „potrebna” kako bi sudu koji je uputio zahtjev omogućila „[da] don[ese] presudu” u predmetu o kojem odlučuje (presuda od 26. ožujka 2020., *Miasto Łowicz i Prokurator Generalny*, C-558/18 i C-563/18, EU:C:2020:234, t. 45. i navedena sudska praksa).
- 44 Tako je Sud opetovano podsjetio na to da iz izričaja i strukture članka 267. UFEU-a proizlazi da je pretpostavka za odlučivanje u prethodnom postupku, među ostalim, činjenica da je pred nacionalnim sudovima uistinu u tijeku postupak u okviru kojeg ti sudovi trebaju donijeti odluku koja može uzeti u obzir presudu kojom se odlučuje o prethodnom pitanju (presuda od 26. ožujka 2020., *Miasto Łowicz i Prokurator Generalny*, C-558/18 i C-563/18, EU:C:2020:234, t. 46. i navedena sudska praksa).
- 45 U okviru takvog postupka tako treba postojati poveznica između navedenog spora i odredbi prava Unije čije se tumačenje traži, poput one da je to tumačenje objektivno potrebno za odluku koju sud koji je uputio zahtjev treba donijeti (presuda od 26. ožujka 2020., *Miasto Łowicz i Prokurator Generalny*, C-558/18 i C-563/18, EU:C:2020:234, t. 48. i navedena sudska praksa).
- 46 U predmetnom slučaju valja utvrditi, prvo, da meritum glavnog postupka nema nikakvu poveznicu s pravom Unije, osobito s člankom 19. stavkom 1. drugim podstavkom UEU-a, na koji se odnose prethodna pitanja, i da iz zahtjeva za prethodnu odluku ne proizlazi da sudac koji je uputio zahtjev pri meritornom rješavanju tog predmeta treba primijeniti to pravo ili tu odredbu. U tome se ovaj predmet razlikuje osobito od predmeta u kojem je donesena presuda od 27. veljače 2018., *Associação Sindical dos Juizes Portugueses* (C-64/16, EU:C:2018:117), u kojem je sudu koji je uputio zahtjev podneseno pravno sredstvo za poništenje upravnih odluka kojima su smanjene plaće članovima Tribunala de Contas (Revizorski sud, Portugal) na temelju nacionalnog zakonodavstva koje predviđa takvo smanjenje i čija je usklađenost s člankom 19. stavkom 1. drugim podstavkom UEU-a osporavana pred navedenim sudom koji je uputio zahtjev (vidjeti u tom smislu presudu od 26. ožujka 2020., *Miasto Łowicz i Prokurator Generalny*, C-558/18 i C-563/18, EU:C:2020:234, t. 49. i navedenu sudsku praksu).

- 47 Drugo, iako je Sud već presudio da su dopuštena prethodna pitanja koja se odnose na tumačenje postupovnih odredbi prava Unije koje je sud koji je uputio zahtjev dužan primijeniti radi donošenja svoje presude (vidjeti u tom smislu osobito presudu od 17. veljače 2011., *Weryński*, C-283/09, EU:C:2011:85, t. 41. i 42.), takav nije doseg pitanja postavljenih u okviru ovog predmeta (vidjeti u tom smislu presudu od 26. ožujka 2020., *Miasto Łowicz i Prokurator Generalny*, C-558/18 i C-563/18, EU:C:2020:234, t. 50.).
- 48 Treće, ne čini se ni da odgovor Suda na navedena pitanja može sudu koji je uputio zahtjev pružiti tumačenje prava Unije koje mu omogućuje da riješi postupovna pitanja nacionalnog prava potrebna kako bi mogao odlučiti o meritumu sporova koji se pred njime vode. U tome se ovaj predmet također razlikuje od, primjerice, predmeta u kojima je donesena presuda od 19. studenoga 2019., *A. K. i dr. (Neovisnost stegovnog vijeća Vrhovnog suda)* (C-585/18, C-624/18 i C-625/18, EU:C:2019:982), u kojima je prethodno tumačenje koje se zahtijevalo od Suda moglo utjecati na određivanje nadležnog suda radi odlučivanja o meritumu sporova koji se tiču prava Unije, kao što to osobito proizlazi iz točaka 100., 112. i 113. te presude (vidjeti u tom smislu presudu od 26. ožujka 2020., *Miasto Łowicz i Prokurator Generalny*, C-558/18 i C-563/18, EU:C:2020:234, t. 51. i navedenu sudsku praksu).
- 49 Naime, kao što je to opisano u točkama 14. do 17. ovog rješenja, sud koji je uputio zahtjev najprije je osporio putem internog „prigovora”, a zatim sudskim putem, pred *Verwaltungsgerichtshofom* (Visoki upravni sud) kao i, prema navodima austrijske vlade, pred *Bundesverwaltungsgerichtom* (Savezni upravni sud, Austrija), dodjelu predmeta o kojem je riječ u glavnom postupku, ali bezuspješno. Iz spisa podnesenog Sudu također proizlazi da sud koji je uputio zahtjev ne može, u okviru glavnog postupka, odlučiti o tome je li mu taj predmet bio zakonito dodijeljen, s obzirom na to da pitanje navodne povrede odredbi kojima se uređuje dodjela predmeta unutar suda koji je uputio zahtjev nije predmet tog spora i jer će u svakom slučaju pitanje nadležnosti suda koji je uputio zahtjev provjeriti viši sud u slučaju žalbe.
- 50 U tim okolnostima iz odluke kojom se upućuje prethodno pitanje ne proizlazi da između odredbe prava Unije na koju se odnose predmetna prethodna pitanja i glavnog postupka postoji poveznica koja može zatraženo tumačenje učiniti potrebnim kako bi sud koji je uputio zahtjev mogao, na temelju zaključaka koji proizlaze iz takvog tumačenja, donijeti odluku koja bi bila potrebna radi rješavanja tog spora (vidjeti u tom smislu presudu od 26. ožujka 2020., *Miasto Łowicz i Prokurator Generalny*, C-558/18 i C-563/18, EU:C:2020:234, t. 52. i navedenu sudsku praksu).
- 51 Stoga se navedena pitanja ne odnose na tumačenje prava Unije koje je objektivno potrebno za rješenje navedenog spora, nego su ona općenita.
- 52 Osim toga, što se tiče načela djelotvornosti, valja primijetiti da, iako sud koji je uputio zahtjev pita Sud i s obzirom na to načelo, on u svojoj odluci kojom se upućuje zahtjev za prethodnu odluku ne iznosi nikakvo daljnje pojašnjenje i stoga ne iznosi razloge zbog kojih bi tumačenje tog načela bilo potrebno za rješavanje spora u glavnom postupku.
- 53 Iz svega prethodno navedenoga proizlazi da je ovaj zahtjev za prethodnu odluku nedopušten.

Troškovi

- 54 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenoga, Sud (deseto vijeće) rješava:

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Verwaltungsgericht Wien (Upravni sud u Beču),
odlukom od 27. veljače 2019. nije dopušten.**

Potpisi